

I SF mener vi, at den fremragende kunst skal have gode vilkår. Vi har brug for den til at forstå vores og andres liv bedre, til at afsøge grænser og åbne for nye erfaringer, til at få nogle prægtige oplevelser. Vi synes ikke, det skal være forbeholdt de få, der i kraft af opdragelse eller status eller bopæl har let adgang til den. Derfor har vi satset på at få den ud i hele landet i overensstemmelse med den gamle kulturpolitik, som vi har haft siden salig Bomholts tid, hvor man fastholder, at det er et nationalt ansvar, at kunsten, også den mere sarte kunst, bliver tilgængelig uden for de store byer.

Derfor er vi bekymrede for regionaliseringsforsøgene. Disse områder, hvis nytte og nødvendighed måske ikke er umiddelbart indlysende og slet ikke påtrængende, prigsives til ubillig konkurrence med f.eks. børnehaver og plejehjem. I den kamp er selv biblioteker dømt til at tabe, det ser vi allerede, hvor meget mere da ikke børneteatre, museer, musikskoler, orkestre for slet ikke at tale om vanskeligt tilgængelig billedkunst.

Den gamle refusionsordning, hvor de faglige råd afgjorde, hvad der var god kunst, men hvor kommunerne selv kunne bestemme, om de ville have det og den delvise støtte, der så fulgte med, er altså en bedre strategi, hvis man ønsker et rigt kulturtilbud til andre end dem i de største byer.

I øvrigt fremgår det jo af den undersøgelse, der er lavet af forsøgene, at den udbredte skepsis, som i hvert fald SF gav udtryk for, og som jeg altså også mener var mere udbredt end bare hos SF, vi mødte den jo i stort set hele miljøet, har vist sig at være berettiget.

Men derudover har vi også strid om penge, når det gælder formidlerne over for de skabende kunstnere. Uden de skabende kunstnere bliver det tyndt, hvad der bliver at formidle i hvert fald af vores eget. Men ægte kunstnere laver jo deres kunst, uanset om de er bestilt til det og betalt for det eller ej. Derfor kan man godt komme til at overse dem, for formidlerne formidler ikke, hvis de ikke betales for det. Det bliver meget let dem, der får det meste, sådan som det jo er allerede nu.

Vores budgetter er stadig væk for skrabe, vi prioriterer ikke kunsten højt nok, men det er nu især de bildende kunstnere, der trænger til støtte. Og derfor – og det vil vi så godt give ministeren oven i alle høvlene – er det jo altså godt med udvidelsen af Kunstfonden, selv om

det så heller ikke dér er godt nok, men det vender vi tilbage til senere.

Men det går jo så alligevel heller ikke, hvis vi ikke også løser problemerne for formidlerne. Teatrene presser os, og det skal de også, for vi har vel ikke sørget godt nok for dem. De kan godt gennes ud at skaffe sponsorstøtte, men det tærer på kræfterne, og egentlig ville vi hellere have, at de brugte kræfterne på at lave teater. Og på samme måde med orkestrene og de andre dyre kulturinstitutioner.

Og hvor godt kender vi for resten feltet og ved, hvem der er i nød?

Tilfældigt opdagede jeg, at Den Anden Opera er på hælene; det er der forhåbentlig andre, der har opdaget også, for ellers går det jo galt. Men forhåbentlig bliver der gjort noget ved det.

Vi må ikke blande os, har vi selv sagt – og vi taler om armslængdeprincip osv., men sandheden er jo desværre, at hvis vi ikke blander os, så går det altså galt. I øvrigt er det vigtigt at holde fast ved, at det ikke er for kunstnernes skyld, vi bruger penge på kunst, men for folkets skyld.

Det har været sært at følge debatten om kunstarterne på Det Kongelige Teater. Så meget af debatten har handlet om, hvis tur det var til at få noget, i stedet for om, hvad København og Danmark har brug for. Det er ikke synd for skuespillerne, hvis de ikke får et nyt skuespilhus; det er muligvis synd for os andre, men så er det det, vi skal diskutere.

Men Stærekassen er i hvert fald synd for os alle, som den ser ud i øjeblikket. Hvorfor er man ikke for længst gået i gang med at gøre den i stand og bygge den om, så den kan fremstå som et spændende art déco-teater med ordentlige sæder, så man kan holde ud at være der, også når det ikke er det allerallermest intense, der foregår på scenen? Det skal ikke være sådan, at man kun nyder at sidde der, når man kan glemme alt, men sådan, at man generelt synes, det er dejligt at komme der.

Ikke alene er nullermændene ikke fredet, hvad man jo en gang imellem får indtryk af at de mener på Det Kgl. Teater, men faktisk er heller ikke torturinstrumenterne, de dér såkaldte stole, fredede, og det kunne faktisk være godt, om vi omsider så en byggesag. Det er faktisk vedtaget herinde, og det er klart, og der skulle jo stadig væk være penge til det. Hvorfor kommer den byggesag ikke fra Det Kgl. Teaters bestyrelse?

Det kan godt være, ministeren mener, han har mindre og mindre ansvar for de store kul-